DERİYE DÖNÜŞSÜZLÜK

HANDAN KAYNAK

KAY RAM

GERİYE DÖNÜŞSÜZLÜK

Kavram Yayınları
41
Birinci basım: Ocak 1994

ISBN 975-366-036-7
Kapak ayrıntısı ve iç resimler: Handan Kaynak
Sayfa Düzeni: Kavram
Dizgi: Kavram, Film: Teknik Çözüm, Baskı: Murat, Cilt: Gürkan
Kavram, Başkurt Sokak 41/2 Cihangir 80090, İstanbul
Tel: 0-212-244 02 85, Fax: 0-212-245 25 22

GERİYE DÖNÜŞSÜZLÜK

Handan Kaynak

KAVRAM

Tükenmez Arayışları
Katık Yaptığım Biçimle
Hep Özlemle
Anneme

İÇİNDEKİLER

GERİYE DÖNÜŞSÜZLÜK

Geriye Dönüşsüzlük 9
Ağlasam 10
İzdüşümü 11
Ve Sonra 12
Hep Kapatmaktır Yaşam 13
Sonra Yollardaydı Dönüşsüzlük 15
Masaldı Bulutlar 16
Dönüşsüz Ülkenin Bahçeleri 17
Rüzgar 18
Esin 19
Bölüşünüz Dedi İyilik 20
Ölüm Gibi 22
Ne Kadar Gerçek 23
Uzak Diye Bir Yer Var I 24
Müfreze 25
Son Hüküm 26
Şölen 28
Tören 30
Dağlar 35
Kendiliğinden Geçer 38
Uzak Diye Bir Yer Var 39
Adsız 41

Hasret 43
Dönünce 44
Sevgiye Son Mersiye 45
Hüzün 47
Temmuzla Gelen Hüzün 48
Yine de Hüzün 49
Ufuğu Özleyen Çocuk 50
Derviş Misali 52
İthaf 53
Yeni Yıldan Önce İlk Karda
Ve Geçen Zamanlara Dair 55
Sone 58
Uğurlama 59
Komedi 61
Meyhane Bekçisi 71
Umut Taciri 81

DENİZKIZI

Geriye Dönüşsüzlük

GERİYE DÖNÜŞSÜZLÜK

Billur gibi rüzgarla hava
Geçti gitti şehrimin çatılarından
Bir sisle bekledik, amansız meraklarla
Dökülen yapraklarla bir bir.

Anlamsız biçimlerle gözlerimizdeydi
Anlatamam bildiğim hikayeyi
Sesler, uzaktan görünmeden sıfatlar
Hep bir kahraman eda
Aslında bilinen Donkişotlar
Ve uzun bir düşün bittiğini anlatamazsınız
uykusundan zamansız uyanan çocuğa

Kapar gözlerini
"Düş bitti."
Çalınan düşlerini isterken
dökülür yaşları
Ve daralır yüreği çılgınca.

AĞLASAM

Uykusunu yitirmiş şehir
Ve gözlerim
Görmek isterim aydınlığında resimleri
Ben çizmiştim bir zamanlar
dağlarına
Bulutlardan yağmurla
Aktı gitti sokaklarından
Sellerle sürüklenen saçlarım
Dolandı boynuma, bir garip düğüm
Ağlamak isterim doyasıya

Ağlasam geriye kalır mı bebek sesleri
Ağlasam toplar mı umutları büyüttüklerim
Ağlasam silinir mi dumanlar
Ağlasam geri gelmez düşlerim.

Bir şarkı ağlıyor
Üstünde serili çiçekler
Ve onlar kadar açacakken
Ey uykusu yitik şehir
Sonsuza dek uyanmadan
Gözlerimiz açık gecelerinde.

İZDÜŞÜMÜ

Düşünce birden izdüşümü, öyle kendi başına, yoğun. Islandı ellerim birden, daraldım sandım. Yanılmıştım. Bir bir sokakları geçmek istedim, yalnız. Gözyaşları yoktu bu kez inanılmaz. Bir takılış ki, bilinen yakınlıkta. Sonra süzüldü yaşlar, inanılmaz sıcaklıkta.

Bir bahçeyi daha geçtim. Son hızla.

Yalnızlığım takıldı kuru dallara. Topladım dökülen yaprakları arayışlarla. Yoktu bu kez yalnızlığım da aralarında.

Silindi gitti birden, inanılmaz. Bilinmiyor izdüşümünden önceleri. Kimseye armağan olmadı, kimse bezenmeyecek. Kimseden ödünç alınmamıştı, geride bir şey yok verilecek.

VE SONRA

Bulutlarımı arar gözlerim
Yağmurlardan önce uçan
Gördüğüm, görmediğim
Özlemlerim gelir aklıma
Çekemez yükünü bulutlarım
Çözülür gider.

Rüzgarın kanadında
Bir telaş, bir heyecan
Bir hüzün var büyüttüğüm
Bulutlarım dolu dolu
Kaçar giderler yağmurdan önce
Düşünce tek tek avuçlarıma
Acı olur özlemlerim.

HEP KAPATMAKTIR YAŞAM

Geriye dönüşün adı
şimdi hüzün,
Tek tek toplamak geriye kalanları
Adım adım onca anıdan sonra
Kararan ufuk da uzak
Yağmur çiçeklerinin nemiyle
toprak
Ansızın geliveren mutluluk
Bir perde saklar sonrasını.

Bilinen yollar ufka çıkarsa
Avuç avuç kanayan,
sonraya kalmayan.

Nereden çıktı bu zamansız tören.
Yine trompetler susmuş
Komik bir ti sesi
hıçkırarak.
Adımlar yavaş yavaş
Zamanı karşılıyorken kararsız,
Bir ince hüzün
nağmelerin görkeminde
Bir ince hüzündür günlerle
geceler.

Yine sallanıyor dünyanın sarkacı
Ne bir yandaki denge
Ne de durmayı bekler.

Tüm çıplaklığıyla sokaklar
Sessiz, karanlık, matemli ve acı.
Bir haykırış toplanıyor
kimbilir nerden
Bir milyon oldu şimdiden
kimbilirlerle her şey.

Bir bir geçen onca anı
Dağların eteklerinde saklı.
Çığlıktan bir yorgan
Ve altında karanlık.

Yürümek yeniden
Ufuk kaldıysa yerinde...
Çılgın, telaşlı ve
sonsuz arayışlarla çaresiz.

Bir ortak bulmak hepsine
Geriye dönüş yok
Bilmeli şimdiden.

SONRA YOLLARDAYDI DÖNÜŞSÜZLÜK

Baktım, gülüyordum,
O dedi ki bana
O'nun sırtında şimdi ağır bir kavga
Ne çabuk unutuldu
O karamsar renkli tablo.

Çıkmıyor aklımdan şimdi
Ceplerim dolu korkulu tohumlarla
Yakıyor dokununca
Ya saçılırsa istemeden
Gülmüyorum artık bitti eğlence.

Çözülmedi gitti bir türlü
Çözmek istediğim görüntü
Sözcük sözcük dizilirse gökyüzüne
Ve karanlık dehlizler tükense
Önce silemedik çirkinlikleri
Ne arıyoruz ki durmadan yollarda.

MASALDI BULUTLAR

Masaldı bulutlar
Ve yeşili yağmurun
Unuttuğu anılar da armağan
Koskocaman burnuyla hâlâ yaşayan efsane
Durmadan her şeyi öğrenmeyi ister.

Kimsenin durmadığı bir limandı
Kahkahalar gülüşler de olmadı
Dünün yorgunluğunda
yolculuklar gerekti dediler
Bakalım nereye?

Sararan her şeye hayran
Yapraklardan da beter
Silindi gitti
Çalkalanan azgın bir denizin dalgalarında
Ve sessizlik hüküm sürüyor
Nemiyle bir avuç toprağın altında.

DÖNÜŞSÜZ ÜLKENİN BAHÇELERİ

Dolu dizgin koşarak aşılan belde,
Öyle hevesliydi ki tükenmeye
Yoktu adı ve koyulmayacak asla
Geriye dönüş asla olmadı.
Hepsi kendiliğinden tükendi,
Adsız ülkede kalınca.

Şimdi sessiz ve esinsiz
Sessizliği katılığında
Kimse duymayacak nasılsa
Belde, çoktan ve yok yere tükendi
Ve tükendiğinden de
Yoktu kimsenin haberi.

Ağaçlar hâlâ yeşil
Ve arka bahçenin çiçekleri,
Isıtan biraz sıcaklık.
Ve bir ateş belki kuytuda
Isıtmak belki, dönüşsüzlüğü.
Belki yine de düşlerin sıcaklığında.

Onca geçen zaman yok artık.
Söylenmemişti önceleri
Ki söylenecekler de söylenmeden
Öğrenmek yeniden, ne adına?
Dönüşsüz ülkenin bahçeleri
Ne bulmuştu ki sanılan?

RÜZGAR

Duyulmaz rüzgarın saçları
tel tel,
Sessiz uyuyan vadide seriliyken.
Adımları sezilmez
Dağları dolanıyorken.
Ulaşılmaz asla, fırtınası yitikse önceden
Ve güller diyarından
geldiği biliniyorsa
Arar, durmadan büyülü buğusunu.

Yok önceleri belki de. Var olduğu sezilir.
Vadi dinlendirmez rüzgarı, asla.

Adı meraktır her uyanışta.
Önemli olmaz sonra, istenen.

Bir biçer
Bir durulur
Bir isimsiz vadidir geldiği yer
Kendince durgun gölleri özler.

Ve rüzgardır adı
usda.

ESİN

Bir esin çok eskilere dair
O her şeyin bilindiği
Ve inkar edilen biçimiyle,
Hüzünlerle örülmüş
Naif tablolara benzer
Hep serin haliyle rüzgarlardır
Ürpertilerin dalgalandığı her yan
Tüle benzeyen beyazlık
Ve sakin pembelerle gülümser.

Bir çırpıntı geçer
Ve sessizce yüzer kuşlar gökyüzünde
Bir bulut takılır yine
anılardan süzülen
Ve mahcupca
indirir bakışlarını,
O inanılmaz güzellikte,
Saflığın aradığı
şeyler.

BÖLÜŞÜNÜZ DEDİ İYİLİK

Buz tutuyor toprak ve su
Şarkıcı kız unutmuş dansını
İyi kalpli Pan'ın nağmeleri
Doğanın üstünden akıp gidiyor.

Seviniz dedi tanrı
Uyandı erkenden sancının kıpırtısı
Deli bakışlarıyla oklarını toplamış zebaniler
Katmış önüne, kovalar kovalar.

Bölüşünüz dedi iyilik
Lirini çalarken yakalanmıştı peri
Gözleriyle maviye boyadı su zerrelerini
Kanlı tırnaklarıyla parçaladı bu kez de gülerek.

Birini gömerken yakaladı umut
Donmuş toprağı ısıtmış, şimdi ufalar
Bir tütsülü buhurdan hazırlamış
Hayret! Yeniden bulutlara serpiştirerek.

Unutunuz dedi akıl
Eskilerin bahçesinde dolaşırken, uykulu ayaklarıyla
Gümüş tekerleklerle taşınır
Yağmurla damla damla, akar gider ve kaybolur.

Çok eskilerden kalan tören
İnceden saran sızıyla sürünür
Zavallı kıvrılışıyla dudaklar
Kekeme çocuklarını uğurluyor sevincin.

ÖLÜM GİBİ

Ölüm gözbebeklerinde okunur
Çılgın, zamanı yitik sonbaharın
Baharı anlatan olmadı
Anlaşmayı bilmez biriyle kurulmuş kumpasa benzer
Bir bekçi, bir keşiş, bir papazla
Cahilce yapılmış anlaşma
Anlar yaşanır, sarı, çirkin dişleriyle sırıtır sonra gerçek
Rüzgar getirir boş sokakların sesini
Uğultusudur duyulan, anlaşılmasa da
Çirkin şarkıdır söylediği
O bıktıran nakaratıyla.

Bir yamaç
Yeşil ve yeni
Bir de eski ninniyi anımsar
Masumca gider
Belki adımları döner geriye
Rüzgar ve binbir şarkının arasından
Hep o denizi özler.

NE KADAR GERÇEK

Ne kadar masal
Ne görüldü ki bilinmeyen.
Bütün düşsel ve şiirsel masallar yazıldı.
taşlara,
Kim okur, kim sezer, kim anlar
Bir acı takıldı bir yanına
bir de kahkaha
Ha!.. Bir de seksek oynayan kız bir zamanlar.
Kim bölmek ister, böyle biçimle.
Bir bir büyüdük,
Dönünce kim saklayacak ki serinlikleri?

Dağların bildiğin yolları karışmış
Yağmurla inmiş ovaya.
Ve sen ayaklar altından toplananlara
anı mı dersin?

Bu kadar taşlaşma.
Rüzgarlarda büyüttün
Serlerde açacak çiçekleri.
Hep anlamak düştü avuçlarına,
Anlaşılmadan bir an önce.

Ve sen bilmiyorsan
bırak öyle kalsın
Acı da var yaşamın bir köşesinde.

UZAK DİYE BİR YER VAR

I

Uzak diye bir yer var
Şimdi uzakta sevdiğim
Ve ne düşündüğünü bilmiyorum
Ve ne kadar sevdiğimi bilmiyor sevdiğim.

Tarla kuşları
Ve martılar da
Ulaştıramaz,
Çünkü
Sevdiğim
Tarla kuşlarını duyamaz.

Ve diktiğim çiçekler bana ait
Kokuları
Öyle
Zamansızlıktan süzülmez.

Anılar
Ne ısıtır, ne de üşütür
Yitiklerim
Çin seddinden daha uzaklar.

Ve asla duymayacaklar
Seslenişimi bir daha.

MÜFREZE

Ne fırtına, ne sarsıntı, nasıl bir anlaşma?
Umuta bulanmış bayraklar şaşkınlıkla uçuşur. Bozkırda
acımasız fırtınalarla titreşir dikenler. Sonra dere,
tepe, dağ, bayır bir ezik ninni dolaşır. Sorarsanız,
çoktan yavrusu yitik.
Denizsiz fırtınalardan artakaldı bu
tören. Yarılmış topuklarla keskin bakışların süslediği.
Ne lüks o hüzünlü türkünün nakaratı?
Ilıklıkla ıssız ve katı.
Yağmur mevsimi yaklaşıyor. Kuşlar iyice
telaşlı, duman kalkıyor uzak tepelerden. Adını bilmeden
dolanıyor, bu topraklardan hırçınca geçen müfreze.

SON HÜKÜM

Bir sonbahar hüznüyle sancılı. Takılınca zamanın oklarına yanan, inleyen, kör gözleriyle tarıyor gökyüzünü. Uyumak ve uyanmaya hasret. Bu mevsim toplanmayan çiçekler de serlerde. Birden hepsi uçuverecek. Aldırmamalı ona da. Yeryüzünün tekerlekleri döndükçe.

Sonbaharı karşılıyor, buğularla sarmaş dolaş hâlâ umutlu bir yaz sabahı. Tüm kaosundan habersiz yeryüzünün. Bir zamanlar hiç değilse taş olan şimdiki beton duvarlar. Ebruli boyalarla – ne komik –. Melek kanatlarını özlüyor olmalı bu haliyle – ne lirik –. Çılgın keşiş haykırıyor içinden "bu biçim her zaman yabancı aslında."

Şehir yaşıyor, uykusu yitik insanlarıyla. Yitik uykularıyla da uyanmadan. Ortaçağ melodisini özlüyor, duyduğu seslere uzak. Çıplak taburelerinde son moda barların. Her şeye karşın nazlı bir dal değince saçlarına bir ürperti geçer havadan. Anlamlı bir şey umulur. Sonra rintlerin akşamı kadar çok eskiden rastgele anımsananlar. – O da güldürür. –

Şarkıları acıyla karışık, sokaklarsa hep karanlık, localarında yaşanmış binbir hikayesiyle, hep o hevesle koşulan filmlerde yapay bir kahkaha. Kim bilir biraz fazla aşındırıldı duygular.

Dante yoklayacak satırları, hiç değilse yüzyılda üçbeş kez. Ne ortasında duruluyor, ne de cennet kuşlarının resmi çizilir. Cehennemini yaşıyor insafsızca cennetin tütsüsünü buhurdanlarda yakarak.

Akıldan öyle çok şey beklenir ki, bilinmeyene binbir gönderme. Çakallarla şenlik bu görünen. Dar ve soğuk duvarlardan da öte. Kucak kucak sevgiyi tüketip, göz yaşlarıyla sarmaş dolaş.

Ayakları dolanarak birbirine, bir de son şarkı bulunur. Adı saygı falan mı ne? Kime söylenecek o satırlar? Yıldız savaşları öyle sarkınca gökyüzünden, insancıkların üzerine. Hoyrat ve utanmaksızın. Anlatılanları anlamasa da olur. Uçuyorken iri kanatlarıyla leş kargaları.

Anlatılmıştı, anımsanıyor hâlâ; suların pınarlardan döküldüğü yamaçlar, güneşle oynaşarak. Bazen de koruların kuytularında durgun sular. Bodrum katında öyle bir dram yaşandı ki Mefisto bırakıp kaçardı duysaydı olanları. Bu yaşam öykücüleri Donkişot benzeri.

Yüzlerce yıllık bir geç kalış bu, yüzlerce yıllık erken. Ya da her şeye kolay bir adın bulunduğu bir zamanda son hüküm hep müneccimlerden soruluyor.

ŞÖLEN

Şölenlere benzer
Ölümün yüzü yanaşınca
Zebanileri düşündürmez, onca sarhoşluk arasından
Bu kaçıncı eğlence. Kaynayan, çılgın deniz
Donduğu yerde bir yıl uyumakta.
Hep mermer lahitlerle süslü, bir parçacık toprak
Özlemek çok hoş duygu, kanayan bir alemde.

Uyunur afyonla sarılmışca
Dalgın ve keyifli
Kaynayan bir şeyler çözülürse
Dağılan buz dağının altında
Dalga dalga eritir her nefesi
Hayret yine de canlı birşeyler kıpırdanır.

Haykıran bir ses durmadan çınlayarak.

Acı!
Bir kez daha selamlıyorum seni
Batan güneş ve sararan sisler arasından

Dalkavukları bol dünyada
Hiç dalkavuğum olmadı

Uzatıyorum elimi güneşe
Akşam vakti. Zamanı gelince
Kapatıyorum aydınlığını

Karanlıkla beslemek için sancılarımı.

TÖREN

I

Hayretle bir an
Sonra geriye bakış
Çılgınca haykırışlardı duyulan
Gözyaşlarıyla uğurlanan bu acımasız tören
Koparır, kurutur, darmadağınıktır anlaşılan.
Meleklerle kuşlar da ordadır
Bir orman kanununun geçtiği zaman
Çağıl çağıl bir su akıyor
Dinleyin toprak altından
Fışkıran acılı kan.

Selamlar, sunuşlar, iyilikler bedava
Solukları duyulmuyor
Artık takılan akla
Yeniden kelebek kanatları
Nerdedir kimle ve nasıl
Kimseler kalmadı bu isimsiz törende.

Uğurlanıyor gizli düşü yaşamın
Çılgın keşiş şimdi yeniden dağlarda.

Paramparça ayaklarıyla
Seriyor kanını müsrifçe
Bulutlarına ulaşmakta hâlâ o garip düşü
Mahzunlukla kapatılmıştı üstü
Çünkü, yoktu asla
gerçekten onu saracak giysisi.

II

Keşiş uykuda
Uyuyor mışıl mışıl
Ona bir ninni bulun
Öyle hüzünlü düşlerinde
Söyleyin duyar
Keşiş uykuda.

Yıldızları ummuştu
Siz ona toprağı anlatın
Daha bu sabah erkenden
Keşiş "Belki dönmem" diyerek
Dönmemek üzere dalmıştı uykuya.

Sarsa bir bulut
Ve sımsıkı birşeyler
Keşiş dönüşsüz uykuda.
Soğuyan avuçlarıyla
Bir kaç elma ve çakıl taşları
Sarmıştı bir zaman
Soğudu gitti zamanla.

Bir ninni söyleyin
Keşiş dönüşşüz uykuda.

III

Sarsa o inleyen kayayı sahilde
Sarsa öylece
Zaman soğursa, dokunduğunda, sularına o hırçın denizin
Soğursa yeryüzü ve tüm hikayeler
Zamanın koynunda
Öyle içli bir makam duyulur ki
Dolaşır ıssız koyları
Sahile vuran dalgacıklar da anı.

Dönmeyecek kararlı
Büyüler, tütsülerle donanmış
Acıyla yoğrulmuş ve katılaşmış o hırçın bedeni,
Çözerek bağlarını bir masal yazıyor
gökyüzünün seslerine
Karanlık ve aydınlık aynı anda
inanılmazca yeryüzünde.

Dağınık bir sepetle yola çıkmışça hevesli
Son durağı bu biliyor
Hırçın denizin suları.

Keşiş masallarını sardı koynuna
Yavaşça. Duymadı kimseler
Keşiş şimdi dönüşsüz uykuda.

Sonra komiklikle güldü
Ve güldü yine
Ve
"Bir masal daha yazdım,
bu kez kimseler okumamak üzere."

DAĞLAR

I

Dağlar karanlıktı
Ayaklarım ıslak
İnce ince yağmur yağıyordu
Ve yalnızlık
Kol geziyordu kuytularda
Soğuk köşe başları
Gündüzün kalabalığında da sessiz
Şimdi karanlık sokağım
Ve ay ışığı aydınlatmıyordu
Uyandığımda.

II

Sessizliğin çığlığı
Deli bakışlarıyla yollarda
Kimsesiz adımlar
Masum uykusundan uyanmışça
Kirli elleriyle sarılmış ölümün
Ve çürümeden önceki an
Çoktan bıraktık korkulu karanlıkları
Yolların üstüne atılmış beyaz soğuk bir örtü
Ellerimiz yavaş yavaş yitiriyor sıcaklığını
Düşlerimiz deli hokkabaza rehin verilmiş.

III

Bir küçük çocuk
Tutmuş elinden sevdiğinin
Panayır yerinin şenliği
Boyalı yüzüyle hokkabazın gülüşü
Korkuyu anlatır ilk kez

Ve geçen bunca zaman
Sevgiyi nereye gömdünüz?

Bölünen uykunun arasından
Bir tutku bir telaş
Yankılanan şey
Arayış.

KENDİLİĞİNDEN GEÇER

Bildiğim bir sızıydı derini
Güneş ısıtır bazen
Yakar zamansız yakalarsa
Derimin üstündeki sıcaklık
Buz tutsa ya da kavrulsa
Kabuk kabuk kabarırken incecik
Bilinen sargıların üstünde izi
Birden acıyla haykırır
Dokunmadan önceki etkisi.

Rüzgarlarca sertlikti
Ve zaman sen de esirsin şimdi
Ellerim yeniden benim
Kimsenin olmayan kuytular
Uyur kendiyle birlikte
Yollar karışınca
Birden uyanılmaz derin uykulardan
Birden parlayan ışık yakar alnını

Ve kendiliğinden geçer her şey
Umulmadık güzellikleri düşleyerek
Ve kendiliğinden geçer zaman
Şimdiki güzellikleri söyleyerek.

UZAK DİYE BİR YER VAR

II

Uzak diye bir yer var
Şimdi uzaktan uçuyor bulutlar
Uzak diye bir yer var
Söylenmeyeni fısıldar
Ve uzak diye bir yer var
Adsız kalan her şey
Uzak
Şimdi içimde büyüttüğüm çiçekler.

Kemirir kurtlar içini
Sarar geceyi
Sararır gördüğü düşler
Yapraklaşır
Sarılır dumanlı akşama
Anlamaz masalını.

Bir sarı bukle
Bir alaycı gülüş
Ve yokluğa sesleniş nasılsa
Dolanır durur
odanın ortasında
Sonra geceye döner dalgın akşamı
Kaçar gider
zamanın elinden kurtulur
Bir kaç adım, bir kaç duyumsama
bir kaç da anı
Ummaz serin bir arını
Ve iştahla oturulan masaları
Dolanır bu kez zamanın koynunda
uzay yok olur
Her şey yok olur
Her zaman aynı yerde,
Sarı bukleler düşer
Sonra
Dalgınca güler
İşte; yanan avuçalarıyla
Unutulmaz olur.

ADSIZ

Dağlarını boş sandığımız ülke
Baharda çiçek çiçek, kışın dumanlı
Koşarak varılan bir pınar vardı
Açınca gözlerimi uçtu, kaçtı yok oldu.

İnce bir aydınlıkla süslüydü
Beyaz soğuk bir dünya
Bulut buluttu gökyüzünün kuşları
Mucize ararken çıplak ayaklarıyla
Geniş boş bir taşlıkta.

Uğuldayarak gidiyordu zaman
Cümbüşündeydi çiğ aydınlığın
Bir an sonrasından vaz geçmek
Aç gözleriyle dolanan kaypaklar
Bıraksam kemirecekler yüreğimi hepbirden.

Anlaşılmaz bir hikaye döndü
Akşamdan sonra gelen gün
Bir an sonrası çok geçse
Şimdi ulaşmak hiç anlamadan
Tam yolun ortasında durarak.

Yazılan yapraklar, bulutlar
Çizilenler ve bir hoş dünya
Nasıl da kaydırılıyor hızla
Görünen o ki
Hiç yakalanmamak üzere.

HASRET

Masallardakini andıran şölendi. Akasyalarla süslü. Beyaz bembeyaz gökyüzü ve tüm zamanların sevilenleri. Yani yitik zaman da orda.

Değişmemiş giysileriyle. Çocuklukları sonrası ve sonrası. Bir ince kalemle bu kez kenar kenar çizilmiş bulutlar. Kaçıvermemekle sınırlı...

Düş olmalı adı.

Ah! ama değil. Hasretti anlatılan. Hasretti hasret. Şimdi dağlarını da yitirmiş dolanan.

DÖNÜNCE

Unutulmuş bir bahçe daha buldum
Ki gülüşü ince ince dudaklarında
Ve bir kırmızı hareydi gözümde
Bir an acıyla kıvrılış
Bir an gülüştür aslında.

Ve sen sevdiğim bir zaman
Bahçelerin kuytularında
Özlendi, arandı, ağlandı sessizce
İncecik derin. Çılgınca girdap
Aranmadan gölgeleriyle
karanlık yeşilliklerin ardında
Sorulmaz bir nedenle
ne de nedensiz
Esti esti esti ve esti
Haykırışların şiddetiyle
Bulunan tüm esinlerle
Kalacak eski, hazin
bahçelerin kuytularında.

SEVGİYE SON MERSİYE

Bıraktım birini daha
Adını bilir miyim
Duymuş muydu sesimi
Hıçkırıklarıyla dağınık
Bıraktım öyle mahzun
Ben ismini bulamamamıştım.

Şimdi
içimden kopuyor tek tek bağlarım
Bıraktım kendi halinde
düşlerimle
Bağladı onulmazca
geriye
Bıraktım öyle sessiz
Öyle hüzünlü baktıkça
Bir sis öncesi
Ve dağılmak üzere ufkum
Geride
gölge ve aydınlık
hare hare...
Sarıyor her yanımı
Yumuşak bir elin özlemi
uçtu gitti
Kim sarar, açık, kanıyorken
onca yarayı
Bıraktım, öyle içimi
dışımı, benliğimi ve
bildiğim gerçeği.

şimdi çocuk bir baş
ve açık gözleri
Öyle mahzun, yaralı
bakıyorken
O peykeyle sınırlı
Bırakılan bahçelerin üstünde
uçan esinde sesi
Şimdi dönüşsüz bahçelerim
Kuytuları silik
Öyle çıplak ve öyle yoğun
Ve tüm yaraları üstünde
Kanıyor sızım sızım
Kanıyor ve işte yaşam
Yalnızca kan ve ölüm
Ve öyle biri, ince ince
Yatıyorken yerinde
Bıraktım
belki yalan
Bıraktırıldı aslında
bildiklerim.

HÜZÜN

Hüzün
Arkadaşım
Bulutlarımla tümen tümen
Sonsuz heveslerle
Koşan oynaşan
Kendi halinde
Yavaşca, yaşamla gelen
Bırakılmış yollara
Demet demet
Hüzündür görülenler
Bir gülüş
Bebeklerle birlikte
Bir kıvrılış ki dudaklar
Hep hüzzamın etkisinde.

Ve bir masal daha buldum
Anlatılmayan
Gözlerle yaşandı
Süzüldü yavaşça
Kendiliğinden
Kendiliğinden
Kendiliği
ken ken ken ...

TEMMUZLA GELEN HÜZÜN

Temmuzla gelen hüzün
Merhaba
Buğulu, serin kokun
Sinmiş her yana
Bir yaz sabahında
Buram buram, tüle benzeyen
Dokununca dağılıverecek
Uçuk anılar
Buğularla ve seninle sardı yeniden
Bir tükenmez merdivenin başında
Basamaklar takıldı ayaklarıma
Her zaman yanıbaşımda salınan umut
Komik bir gösterinin finaliyle
El sallıyor şimdi
Sisler arasından.

YİNE DE HÜZÜN

Gelince konuğumdu
Gittiğinde de
Şimdiki dağınıklığın köpüğü
Şimdi bilerek dolduruyorum bardağımı
Şimdi içmek istediğim doyasıya
Göründü tüm aralık kapıların ardında
Kapandı tek tek ve sessizce hâlâ kapanmakta
Kim anlayacak ki duyarsam böyle içli.

Bir haykırıştı düşleri andıran
Ne yollar o kadar uzak ve yakın
Ne loş odalarda gölgesi
Kim bilir ne zaman prova edilmiş
Ceplerinde yine de birazcık umut
Üstüne bir sisle atılmış duvak olsa rengin
Yine de sabahları özlersin
Hüznünün kızıla kesildiği an
Tüm bildiğin ve öğretilen derslerin
son notu yine de hüzün.

UFUĞU ÖZLEYEN ÇOCUK

Ufuğu özleyen çocuk
Önce güneş doğacak
Sabah, erkenden, el değmemiş buğusuyla
Geceden kalan cinlerin karanlığını süpüren.
Kanatlı ve uçan o muhteşem
ışığı dinle.
Çoşkun, yeşil, kırmızı, masmavi, sarı
Gün ışığı bitmez nasılsa
Silince gecenin sessizliğini
Bebek adımlarıyla Pan
Duyuyor musun ve görüyor musun
isteyince.
Bir perde aralanır
Güneşin okları serpilince.

Biliyor musun uçacak bir dünya düşlenir
Sararan yapraklar ve yeşil otlara basarken
Böceklerse kemirir cesetleri sessizce
Unutulacak şeyleri anımsatarak
Meraklar ve tüm dehşetiyle
görülür
Ve yaşam güzelliğiyle salınır
Kaçan zamanın aralığından.

Yolların ıssızlığında
Değneğine dayanmış bir yaşlıcıkla, kadim
İşte orada bir bayrak anlatılır
Sabahları çiçek işlenmiş köşelerine
Ve sonra
Büyücünün değneği ulaşır
Çiçeklerle bezenmiş
Örtüyü dağıtmak üzere.

DERVİŞ MİSALİ

Anlamadınız bunca hikayeyi.
Papazın sofrası değildi,
şaraplarla unutulan.
Bir sofu da değildi kendinden habersiz
Konuklardan uzakta.
Bir müneccim gibi söylese de geleceği
Tutulmamış hesaplardan örülü
Ve hep bir divane misali.

Anlamadınız hikayeyi,
Anlatmaya hevesli de değildi.
Kah pek vefalı, kah eserdi sakince ovalarda.
Dokunmadı gereğince.
Dönüp kuytulardaki aleme,
Hayranlıkla kamaşan bakışları.
Sapsade, hep sapsadeydi şenliği.

İTHAF

Salaş giysileriyle dağınık
Uğurlamak için son kuşları
Öylece duruyordu
Kapının taşları ve loşluğuyla kaynaşık.

Zamanın oklarıyla dertlidir başı
Absürd bir şeyler sanılmıştı
Oysa,
Arabesk bir anıyla dopdolu hüznü.

Bir cadı kazanı olsaydı keşke
Amorf iyice amorf ve dayanılmaz sancısı
Keloğlan masalları kadar soğuk
Elinden alınan oyuncaklarıyla
Çocuk hâlâ çocuk.

Beton duvarlar boyunca düş
Kurutan yalnızlık oksijen yerine
Isıtmak için biraz erguvan renkli ışık,
Öyle öksüz bırakılmış ki önceden
Ne arka bahçenin kuytuları
Ne akşamlardaki kaynaşıklık
Yalnızca yalnızlığı var işte elinde.

Şiddet ölüm ve ezilmişlik
Serpilmiş öyle çiçekler diyerek üstüne
Canlanır diye ummak masal,
Koparılmış çok önceleri örselenerek
Elâlıkları alınan gözleri
Ve ısıtan bir çok şey donmuş akşamın gölgelerinde.

Ey kader denilen kalleşlik
Umut yerine ufalanmış sisler serperek üstüne
Gri, zamansız durgunluk
soluk aldırmamak üzere.

YENİ YILDAN ÖNCE
İLK KARDA
VE GEÇEN ZAMANLARA DAİR

Odanın loşluğu ve iri yapraklar
Erkenden açtılar, kıpkızıl
Pırıl pırıl ve sessizce
Mutluluk olur o da
Ve bir nazlı ışık perdenin incelerinde
Kaparsın gözlerini
Yıldızlar yollara dizilir.
Kolların göğsünün üstünde
Uzanmış, aldırmaz ve dalgın
Bir adsız anıyla takılmış kalmışsın
Sonra anımsayıp birini – ki sana yakın –
En çok çilekeş papaza gider düşlerin
Her şeye karşın; "iyidir şimdi"
Biraz sonradan. Bir şeyler anımsanıyorsa
eskiye dair.
Bir hazin oyuna gelmişse "dalgın"
Kağıtlar arasında, ve,
İskambildeki karaoğlanı kadar uzak
Şarkıların
Dinlersin.
Buğulu, ılık sesiyle sevdiğin tenor
Loşluk dolar biraz
Bir hüzzam etkisi
O da eskilerden yine de
İnce ince bir sessizlikle kesilir
Kanat sesleri ve camdan telaşla gelen aydınlık
Yeniden getirir yerine.

Salaş giysilerin
Ve darmadağınık
Önceden kalanların serinliğini toplamak için
Bırak öylece kalsın
Anılar ısıtır bazen
Ve anılar İskenderiye'nin feneri kadar uzak.
Anlarsın.

Zamanın üstüne çektiğin örtüyü unutma
Bir de sen varsın
Hiçbir şeyi sermeyen
Gördükleriyle utangaç şekil
Ne yapılmış şimdiyi anlatacak
Ve utangaçlığı bağışlatacak
Bir de utangaç arkadaşın olmuştu
Bir zaman
O da zamanın örtüsüyle gizli şimdi
Bir de sayarsan
Akıllı bir bilge
Nereden görecek şimdi
Sessizce öldüğünü düşlerde.

Ve sarkaç hâlâ kendi halinde
Bir gelip bir gider
Akşamın içinde
Bir terazi kurulmuş odanın orta yerine
Neyi ölçtü ki şimdiye dek?
Şimdi nasıl ölçecek...
Bir an sonra
Terazi dolacak gölgelerin hüznüyle
Ki bir kedinin gözleri kadar durağan!...
Ölçerken
Oklarını kullanır zamanın
Dara yerine.

Ölçecek ne kaldı ki
Ve gidip gelen sarkaçta düşman
Bir ılık edayla gelen
Ve zamanı kalmayan
İnce ince gülüşlerin yankısı karanlık
aynada.

Kimselerin bulmadığı düş
Kimselerin duymadığı sesle
Ne garip odanın ortasındaki loşluk
Yakalamışsa bilinmeyeni
Kimden gizlemek...
Öyle asılmışsa loşluğuna
Ve o da saklıyorsa sarkacı
Ne işe yarayacak sakladıkların.
Rüzgarı ağaçların,
gölgeleri
üşütür
Ve serin nemli toprakta etekleri

Kendince hüzün bulmuş biri
Nerede, kimlerle, anımsar mı düşünü
Canlandırmak için dünyanın ucundaki feneri.
Ve sıcaklarda bulmak için kendini
Bir sıcaklıktan kaçan deli.

Terazi, sarkaç ve belki salıncak misali
Öyle yeşil bahçelerin üstünde, gezip, öyle deli deli
Sırası gelince çözülür diye
Beklemeli...

O da masal ya
Odanın ortasındaki boşluk
Betimler her şeyi.

SONE

Yeniden duyuluyor hırçın denizin tuzu,
Büyülü denizatları, dalgalar paramparça.
Kahırlı edasıyla süzülürdü kıyılar,
Bin yıllık anıdır bu, korkak düşleri süsler.

Çılgın hevesiyle fıkır fıkır kaynayan
Her bakışta değişen, rengarenk cümbüşlü şey.
Sevimli bir görüntü, şımarıkça süslenen,
Her akşam gün batımı, erguvan renkli tören.

Çok olmadı, zamanın okları hâlâ orda.
Sokaklardan taşarak, çığlık çığlık dağılan.
O coşkulu günlerin erdemiyle duyulan.

Gömülmüş bir yerlerde, bir kaç avuç toprakla,
Ve çoktan kurumuştur serlerdeki çiçekler.
Antatmak da anlamsız, girdapsa geri kalan.

UĞURLAMA

Bir hikaye
Yazıldı mı anlatıldı mı
Ne rüzgardır
Ne fısıltısı denizin

Dondurucu bir soğukta güneş ışığı
Küçücük bilye
Yuvarlansa avuçlarımızdan
Ve durmadan açan mineler kırlarda
Ecinniler olsaydı
Onlarla da oynanan topaç
Çılgınca koşuşan cüceler
Dağılmış her yana
Sanki komik bir masal
Yeni yeni kıpırdanıyor
Nefesi sımsıcak
Müjdeli bir şeyler var
Umutlarla küçücük bir bebek.

Komedi

I

En ince yolu geçip
O sallanan köprüyü de
Yolun sonuna gelindi sanıp
Bilinmeyen kapıyla ansızın karşılaşıp
– Hiç rüzgar esmeyen o sessiz kapı. –
Ve ardında anlaşılmayan yokluk.
Ermek için telaş
Onca sıkıntının anımsandığı
Bir rüzgar eserse ansızın
Düşer bardak elden
Düşer o fırtınalı baş
Ne önceleri anlaşılır
Ne sonrası önemli
Bir yırtık pabuç, işte yalnızca
Yürüyün işte işte o son.

Düş diner günün aydınlığı süzülür.
Sabahları selamlarla uyanır
Akşamları rintlere mahsus
Bir kaç damla yaş süzülür
Önceler, yalnız önceler gülümser
mahzun.
Bir boş koridor gibidir görünen
Arkaya bakınca ıhklık
Yazık. Uçurum da tükenir
Koridor öylece sürüklenir bedeni.

Sallanır ayaklar
Sonra bir toz duman bir bulut
Bir yağmur olur özlem
Şölenler saklanır
Matemlerse şölen.

II

Rüzgür olur, fırtına olur
Deprem ne bileyim felaketler işte
Kapanır ufka yakın görüntü
Kapkaranlık bulut olur
Ayaklar altından kayar sellerle heyelanlar
Harmanisi ince ve uçuşur
tüle benzeyen

Düştür tümü
Cennet ve cehennem
Hepsi bir. Gözlerdedir önce
Sonra gönülde. Sonra felaket olur
tüm anlaşılanlar.

Depremde de değil
Fülütünü çalarken o gizli güçler
Önce ılıklık ve sıcaklık
Sonraysa dayanılmaz ateştir
tüm duyulanlar.

III

Ne ortasında durup
Ne sonrayı anlatarak
Ne ince yolun hesabı
Ne de tevekkül yolculuk
Birkaç yüzyıl daha geçti
Değil mi?
Şimdi çirkin cadılar sahnede hepten.
Bu kez adı da var
Öğrendi insancık
Öğrendi çünkü önce anlatılanlar da vardı
Öğrendi
Gidecek yer yok
Ve açacak kapı
Hepsi burda, sonsuzluğu insanın

Beyniyle deldi her şeyi didik didik
Küçük şeyleri topladı
Şişeler, kitaplar tüketti
En hoşu
Bir rastgele şeyle oyalanmaktı.

IV

Dinlenmez gönül
Ne bir kaç kadehle
Ne de güzelin sözlerinde
Dinlenmez asla
Yalnızca tükenir rüzgarı
Tükenir yaşadıkça.
Bir çizgi bulup ki sonsuzla teğet
Anlatacak bir azade yürekle yolculuk
Bir dönem daha geçer
Artık dönem de yok
Nasıl bir eğlence olmalı
İnsan gönlünce
kobay değil ki.

V

Geçtim tüm kapıları
Açtım ardına dek
Aşktan, anlamaktan, sevgiden geçtim
Geçtim önceleri anlatılan tüm zevk u safadan
Geçtim acının en ince yolundan
Kalmadı yol
Ve açılacak kapı arkada.
Saldım tüm koyunları
Dağıttım kazandıklarımı
Selamsız kaldı sabahım
Anlaşılmaz akşamım
Öylece nöbetini bekler.

VI

Bildiğim tüm saflığı selamlıyorum
Anlaşılan tek şey o usumda
Oyalanmayı bilen ey o görkemli güzellikler.

VII

Selamını getirmez seher vakti
Başını eğmez dağlar
Kimseler görmez.
Gelinen yer belli
Ve gidilecek yer de aynı.

Cehennemi anlatıp basitce
Sıcak, kaynar ve tükenmez
Oysa
Hepsi o bilinmeyen
milyonlarca hücrede gizli,
Ah!
Gülüş, kahkaha
aldanış, alay daha da neler
başlandığı andaki tazeliğinde
yazık.

Meyhane Bekçisi

I

Hey!...
Meyhane bekçisi
Bana bakma öyle şaşarak.
Gördüğün bu bedensiz şey
Malı değil ölümün ve yaşamın da...

Bak şuradaki lepiska saçlı dilber
Nasıl da ışıldıyor.
Direğe yaslanmış, esmer delikanlının
Bakışları sanki elle tutulacak kor.
Napoliten söyleyen tenor
Notalarla takılmış gecenin kokusuna.
Tahta, kara masalar
Ve sızan kızıl ışık
Bardakların gölgesi
Aynı katılıkta
Ellerine dolacak.

Bakma öyle düş değil
Ama yılgın bedenim
Şimdi hiç olmamışcasına yok.

Meyhaneci verme artık içecek
Bildiğin tüm içkiler
Yalnız kanı ateşler
Va bazen de dondurarak.
Yazık olur onu içeceklere
Ne de olsa vakit çok.

Şimdi damarlarım, hücrelerim
elim, kolum, bedenim
beynime doluşmuşça.
İstersen görürsün gözlerimde
Görmek için bir parça heves kaldıysa
Bak, direklere yaslanmış
şarkı söyleyen gençler
Ve gitarın tellerinden
tek tek dökülen nota
Raftaki şişelerin renkleri
Canlanmış loş ışıkta.
Gönlün istiyorsa
uzan ve dokun
Çünkü, tümü de bildiğin şey.

Ve şimdi hoşçakal meyhaneci,
Süzülerek dumanlar arasından
Bulduğum ülkedeyim,
Kapıları tek tek ve sessizce kapanan.

II

Meyhane bekçisi
Kızma sakın
Kalmadı sarhoşluğum
Takıldı sokaklara
Dolaştığım yolları
anımsamıyorum.
Anımsamıyorum hatta selamını,
Bakma sana değil kırgınlığım
Tüm sarhoşluklar öyle yakın
öyle yakın ki

Örtemiyorum.
Bir daha böyle çılgın
Ve bilmeden tadını
içersem
uyanmayacağım.

Ben kendime
hiç böyle
dokunmamıştım
Dokunmamıştım böyle yakın.

III

Meyhane bekçisi
Bu kez uzan ve tut. Gözgözeyiz.
Meyhane bekçisi
Hep içenlerle ve sarhoşluğun yitikti tümden.
Sırası sırası. Gülme ve kaçma sakın,
İçeceğiz birlikte ve bu kez dönüş yok istesen de
Yollarımız kesişti. Gör ve yürüsün ayakların yine de
Kimsenin olmayan kuytularda
Takılmış yollara hüznün.
Üzülmek niye?
Sen adını bulmuştun, eski yıpranmış kitapta.

Meyhane bekçisi, kızma
Anlamadım, önceleri.
Kırış kırış alnıyla, hayretler içinde bir oymacının keyfi,
Ve yaptığı oyuncaklarla dolu elleri
Kandıramadın, kandıramadın.
Sadece yürekten sevmiştin konukları.
"Gitmeyin kalın, gitmeyin kalın."
Ya sancısı tutarsa yalnızlığın.
Şimdi elinde bir hikâye
Ve yüzyıllık, yüzyıllık anımsadıkların
Hayır!...
Sen binlerce yıldır buradasın.
"Dostlar daha yeni başlamıştık."

Atlar koşuyorken,
Ve ağlayan bakışlar mızrakların ucunda,
Geriye dönmeyenlerin matemini tutarsın.
Kapatmadan önce kepenklerini dükkanının
Ve tükenmeyecekce
İşte tükeniyor şimdi.

Bir başka yer yok
Vazgeç
Arama sakın
Cehennemi içinde yarattın
"Dostlar yeni başlamıştık."
Çiçekler burda işte
Dolu dolu her yan. Kadehlerin içinde
"Dostlar yeni başlamıştık n'olur kalın."

Meyhane bekçisi
Gel arkadaş olalım
Ve içelim doyasıya
Bir kez de kendin için doldur
Birlikte kuruttuk yaşları
Ve birlikte ağladık yeniden
Elini uzat
Böyle uzak, direkler arasından, öyle mahzun
Şarkı söylesin gençler
Ve dolayısıyla içsin pişmiş yürekler
Kuraklıklardaki çiçekleri düşleyerek
Bozkırdaki çakır dikeni
Dolansa boynumuza
Ve ölsek koyun koyuna.

Yeşil, uçsuz bucaksız bir ova
Biraz geride sıcacık bir koru
Ve güneşin okları
sızsa oradan
Bir yaban ve bir olmayacak kahraman
Anlar mı geçen bunca hikayeyi?
Şimdi kadehler dolusu sarhoşluk,
Ayıltsa. – Ki anılarımız –
Mezarlıklardan arta kalan sokaklarda.

Sokaklar ıssız ve yakın
Sokaklar uzak ve ürkünç
Sokaklar sonraki mekan
Sokaklar sürükler bizi
Ve sokaklar artık uyutmuyor
hırçın geceleri.

Bir barok melodi
Händel inatçı ritmiyle, tüm anıları canlandırır
Yumuşaklık arayışı...
o sokaklarda
Binlerce ölü
Şimdiden sonraya kusulan ölüm.
Sen böyle düşünmemiştin
Ve yine sessiz, iri açık gözlerin
Ve yine yalnız sokaklarda
Lacivert gökyüzü
Karlar altında öylece suskun.

Kuruyan dallarıyla
Yüzyıllık ağaç. Kimden sorulur hesabı?

Bir şişe
İki kadeh
Gözgöze
Bir zaman yaşanmış
Yine de gömülmüş bir yere
Adsız ölü mezarında
Açık gözleri. Yüzyıllık ağaçla arkadaş.

Geçti hepsi geçti
Neyse
Dost olduk meyhane bekçisiyle
Yüzyıllık sessizlik ve sessizliğin çığlığı.
Anlatılmamış
Unutulmuş her şekliyle
Hesaplar, kitaplar ve kapalı kapılar
Örtülen,
hiç açılmamış.
Kapılarıyla sarılmış çevresi
Öylece dizilmiş yollara.
Kimlerle kimlerle
Ve görkem denizinin yıldızları
şimdi masal.
Tüm hikayeler de masal
Kapattık sayfayı.
"Dostlar iyi ki buradasınız."

Meyhane bekçisi
Şimdilik hoşçakal, direkler arasında.
Bir de, yeşertir misin
Tahta masanın çatlaklarında
Umulmayan çiçekler.

Ve sar, bir pelür kağıtla
Katla, kurut
sakla.
O eski yıpranmış bin yıllık kitabın arasında.

Umut Taciri

I

Hayır kadın satamam
Ve gencecik kızları
bakır tepsilerde oynatamam
Hayır öyle çaresiz ateşler yakamam
umutlu bakışlarda
Hayır, ezilir yüreğim sadece
Sadece minnacık bir cüceyim,

Sararınca yapraklarla sararan,
Yeşili sihirleri andıran
Damla damla süzülüp imbikten
Zıp zıp zıplayan
zıplayan.

II

Yalnızca anlık heyecanlar
Yalnızca acılar
Öyle kör kamaların
pasıyla
Zorba bir kolun
Kanata kanata deştiği yara,

Geldik gidiyoruz
Ne göreceğiz ki daha?
Acılarını
köpük yapıp da yaşama
Oylece sallanan dünya
Hem bu gün
Hem dun
Hem de her gun.

III

Bir gün daha geçti
Bir kaç bin yıl daha
Öylece bastığı toprak
Kök saldı damar damar oradan,
Yıkandı gökyüzü
Arındı sislerinden
Bir duruluş sabahı
Kökler sımsıkı kaynaşmış, bırakmaz.

"Keselim" dediler sonra
Gereksiz bunca dal budak
Kesilse ne olacak?
Arınıp yaprakların
        bayramlı eğlencesinden
        nasılsa bir zaman sonra sararacak.
Hikâyeyi anladı
Karınca falan, filan
Ya da kum tanesini andırıyor mu?
Belki
Belki başka bir şey
Ve belki hep aynısı geçenler
Yeni bir dileyişle gökkuşağı
Olsun bakalım geçilir altından
Bulunur yolu
Sonra da bu güzel dilek
"Gülünç olmayın."

Çıplak ayaklarıyla su satıyor
Hâlâ, hep yarı aç haliyle,
paramparça eteği, mahmur,
çapaklı kirpikleriyle.
Ve ertesi gününü düşleyemeyecek
kadar yorgun, minnacık
savaşçı.

Gökkuşağı
Binbir renk
Düşlerin en düşlüsü
Bir görünür
Sonra
Gidilir gidilir...

Aslında damla damla yağmur
Öncesiyse bulut
Daha öncesi ve daha da öncesi
Bir heves yağmur olur
Görünce ansızın güneşi
Düşlerin bahçesinde salınarak
Yeniden başlar
Başlar
Ve hiç değişmez hikâyesi.

IV

Yazılıyor tarih
Katmerlenerek geçmişin çizgisi
Bir vaha, çölün ortasında
Lermontov'un atlısı
Koşuyordu dörtnala.

Serin bir rüzgar
Serin serviler altında
Güneşin kavurduğu mermerlerle
Binlerce yıllık satırlar
Ve neden anlatılanlar?

Sarkacıysa hâlâ salınır yeryüzünün
Soğuk ve gri.
Sonra ver elini sıcaklıklara
"Sevgilim olmak ister misin?"
Kin ve kızgınlıklar da yaşıyorken
Bu çeşit bir şey işte

Nazım bakıyor
"Bu garip çilekeş yolculuğa
ölenle ölen."

Yine de buluttur gözleri
Ve bir mavi ışıkla taranır saçları
Bir de: Yeryüzünün cellatları.

V

Bir şölen
Cadılar kovalanıyor
Ve hokkabazlar da komik değil

Bir şölen
Hep öncelere benzeyen
Bir şölen vermek bilinenlere
Acı, gözyaşı ve yitikler
Üstüste anımsanan
Bir
Birkaç
Binlerce

Ve zaman
Ve yaşanan
Ve anlaşılan
Ve anlaşılmayan.

VI

Kapar gözlerini
Kaparsa kara perdeye inat
Bir beyaz tül bularak
Önce dostlar gelir
Sonra en yakını
(Yani, gizemli yanı yaşamın)
Sonra sevgililer
Sonra kimler kimler

Sonra, gözlere sinmiş
Bir sancı, bir baş dönmesi
Bir sallanış

Güneş fazladan gönderir oklarını
Bir direniş bardağına.
Masanın üstünde birkaç kitap
Ve sabırlarla örülmüş dantel

Yüzyıl, binyıl, belki milyon
Ne fark eder
Değişiyor mu
Görülenler...

VII

Selamını getirdi
Bir fısıltılı akşam
Yosun kokulu
Ve serin.
Çekip çıkarılmış
Küflerle naftalinler arasından
Bir eski sandık
Bir yamalı bohça
Ve kuru çiçekler
kadar yakın.
Gömdü başını göğsüne
Hasreti çekti derin derin.
Birkaç yıl
Hayır henüz ve hâlâ
Yaşamakta.

Bir pazarlık başladı
Şimdi dün ve yarın
Müşteriler bekler durur
Ve bitince öyküsü
Bir kırgın bakış
Bir uzak selam
Ve hiç susmayan haykırış

Buruk, katı ve özlemle dolu
Yarın yeniden...

Toplanır tezgahı
Yeniden başlar sunuş.

(Umut taciri için nakarat)

Bir karanlık geceden
Nasıl sabah düşlenir
Ve nasıl umulur sözler

Öyle menekşelerle güller
Öyle yakın bir bakış
Beklenir tükenmeden

Yeniden yolculuklar
Yeniden noktalarla şeyler
Ve yeniden yollarda

Hiç tükenmeden.

VIII

Adı Umut Taciri
Elinde koskoca bir saksı
Yapraklar, dallar ve çiçekler
Yok yoktu aslında

Bir zahire dükkanı olur
Çuval çuval şeyler
Bir de terazi vardır
Bir de evet bir de
O kapkara kasa.

Ne alınır, ne satılır
Kim neyi toplamış önceden
Bir rüzgar eser
Kapar götürür

Yakalansaydı bulutlar
İşte hepsi o
Bir varmış bir yokmuş
O yalnız koridorlarda.

Merdivenleri inip bakmalı
Bakmalı
Gelmiş mi birileri.

Sattım satıyorum
Haydi hepsi burada
Batan geminin malları
Nasıl olsa
Saklı bulutlar.
(Arar durur masalını, biraz birikse hemen satar.)
Gelecek mevsim...
Ve kışın kupkuru dallar
Kaç zaman geçti
Kaç renk aldı bu ağaç
Bir pembe, bir yeşil, bir sarı
ve kıpkızıl sonra.
Unutuldu mu anısı
Ve unutuldu mu o umuşlar
Hepsi gizli ve tutuklu usda.

Gelecek mevsimi beklemeli
Bu kez şans güler

Getirir serer müsrifçe çiçekleri.

IX

Bir gemi vardı
Açıkta yalnız
Pupa yelken
Dalgacıklarla oynardı, dalgınca
Bir eski tablodan taşmış
Ve galiba yolcuları düş.

Güneşi kovalar
Yıldızları kovalar
Geceyle arkadaş
Mutlu mu
Dersiniz
Ne de olsa yolcuları düş.

Salınır durur
Suların koynunda
Tropik çiçeklerin kokusu özlemi
İskeleler uzak
Ve yalnız orada.
Batmaya namzet mi
Kararsızca...

Bahçeleri unutmuş
Fırtınalarla biçilmiş yelkeni
Mutlu mu
Neden
Mutluluklar düşlerde gezer.
Yüklü, kaygılı
Ve de yalnız
Öylece gider.

Denizin izi yoktur
Ve yitikse pusula
Güneşi bekler
Sonra yıldızları
Boş koridorlarıyla
Ve küpeştesinde sular.

Bir mersin çiçeği düşer
Gider dokunur
Yaklaşır karaya
Dokunmaz bir süre
İskeleleri yok
Ve yanaşmaz kıyıya

Gemi yalnız orada
Ve yolcuları da düş
O geçmiş sularda.

ek:
denizkızı
arka kapağın içinde

Salaş giysileriyle dağınık
Uğurlamak için son kuşları
Öylece duruyordu
Kapının taşları ve loşluğuyla kaynaşık.

Handan Kaynak *tanıdık bir isim değil. Adını daha önce ne bir kitaptą ne bir dergide ne de şiir akşamında görmediniz.

Dahası adını şiirle uğraşanlar da duymadı. Ama elinizdeki kitabı (ve tabii ekini) okuduğunuzda belki de "keşke daha önce..." diyeceksiniz, kim bilir? Bu değerlendirme tümüyle size ait, ama bizim bir çift sözümüz var:

Eki olan ilk şiir kitabıdır elinizdeki. Üstelik eki, ***Denizkızı***, bir uzun şiir. Ayrıca şiirle birlikte resimlere de dikkat çekmek istiyoruz, çünkü onlar da en az şiirleri kadar güzel.

Kısacası, *Kavram*, alın bu kitabı diyor. Beğenmezseniz, saklamak istemezseniz, hiç çekinmeyin, *Kavram*'a geri verin. Üzülürüz, "ne yapalım, beğendiremedik," deriz.

*Ankara'da yaşıyor, mühendis, iki çocuğu var.

ISBN 975-366-036-7